

Grigory Sokolov, piano

La irrepètible naturalesa de la música creada al mateix moment en què sona és vital per entendre l'expressiva bellesa i la convincent honestedat de l'art de Grigory Sokolov. Les seves interpretacions, que prenen vida amb intensitat mística en ser materialitzades, sorgeixen del profund coneixement de les obres del seu extens repertori.

Els seus programes de recital abracen des de les transcripcions de polifonia sacra medieval i el teclat de Byrd, Couperin, Rameau o Froberger, fins a Bach, Beethoven, Schubert, Schumann, Chopin, Brahms i compositors del segle XX, com Prokófiev, Ravel, Skriabin, Rachmàninov, Schönberg i Stravinsky. Reconegut com un dels pianistes actuals més grans i admirat per les seves idees visionàries, Sokolov va néixer a Leningrad (avui Sant Petersburg) el 1950. Als 7 anys començà els estudis de piano a l'Escola Especial Central del Conservatori de Leningrad. Més tard va rebre classes de Moisey Khalfin al Conservatori de Leningrad i el 1962 debutà en recital. El seu talent va ser particularment reconegut quan el 1966, amb 16 anys, va rebre la Medalla d'Or del Concurs Internacional de Piano Txaikovski de Moscou. Després d'això, Emil Gilels, president del jurat, donà un gran suport als seus treballs i a la seva carrera.

Durant els anys setanta realitzà gires de concerts pels Estats Units i el Japó i el seu art es desenvolupà i va madurar des d'una perspectiva internacional. Els seus discos en directe de l'època soviètica van adquirir des d'aleshores una fama mítica a l'Europa occidental. Després de la caiguda de la Unió Soviètica, començà a actuar als auditoris i festivals més importants d'Europa, i amb orquestres emblemàtiques com la Filharmònica de Nova York, Royal Concertgebouw, Philharmonia, Simfònica de la Ràdio de Baviera, Filharmònica de Munic, etc., fins que decidí dedicar-se només als recitals: setanta concerts cada temporada per aprofundir un programa únic que ofereix en gira per tot Europa.

Sokolov té un gran interès pel mecanisme i el muntatge dels instruments de què se serveix. Dedicava hores a explorar-ne les característiques físiques amb els tècnics de pianos fins que hi assoleix les seves exigències. La col·laboració entre artista i instrument és importantíssima en el flux de les idees musicals de Sokolov. Moderat en l'ús del pedal, ho aconsegueix tot mitjançant la brillantor del seu treball amb els dits, des de la subtileza tonal i les gradacions texturals fins als més agosarats contrastos sonors. Així, els crítics han remarcat la seva habilitat per articular les veus individuals en una complexa textura polifònica. L'art carismàtic de Grigory Sokolov té el poder d'estimular la concentració del públic per obrir-li noves perspectives fins i tot en les obres més conegudes. En recital, provoca en els oients una estreta relació amb la música que transcendeix el que és superficial per desvelar el seu profund significat espiritual.

Deutsche Grammophon ha publicat recentment el primer disc de Sokolov des de fa quasi vint anys, un recital sensacional, enregistrat en directe el 2008 al Festival de Salzburg.

DIUMENGE, 12 DE FEBRER DE 2017 – 20.30 h
Palau Piano *Sala de Concerts*

Grigory Sokolov, piano

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

DL B056-2017

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Programa

I

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Sonata en Do major, KV 545 12'

Allegro
Andante
Rondo. Allegretto

Fantasia en Do menor, KV 475 12'

Adagio
Allegro
Andantino
Più allegro
Tempo I

Sonata en Do menor, KV 457 20'

Molto allegro
Adagio
Allegro assai

II

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Sonata en Mi menor, núm. 27, op. 90 14'

I. Mit Lebhaftigkeit und durchaus mit Empfindung und Ausdruck
(Amb vivesa i de dalt a baix amb sentiment i expressió)
II. Nicht zu geschwind und sehr singbar vorgetragen
(Per tocar no gaire ràpid i molt cantable)

Sonata en Do menor, núm. 32, op. 111 28'

I. Maestoso - Allegro con brio ed appassionato
II. Arietta: Adagio molto semplice cantabile

Comentari

La *Sonata KV 545* (1788) és, a banda de la *KV 331* amb la cèlebre “Marxa turca”, la sonata més divulgada de Mozart, una delícia que el compositor, en entrar-la al catàleg de les seves obres, el 26 de juny de 1788, va especificar que estava dedicada a principiants (d’aquí el sobrenom que a vegades se li penja de “Fàcil”). Aquesta aparent simplicitat no es contradiu amb el llenguatge melòdic net i lluminós que domina el primer temps. Un passatger núvol de melangia transita pel delicat moviment lent, abans d’un saltironejant rondó conclusiu. Un univers emocional ben diferent és el que presideix, ja des dels dramàtics acords inicials, la *Sonata KV 457*, una partitura que Mozart introduí al catàleg el 14 d’octubre de 1784, mesos abans de fer el mateix, el 20 de maig de l’any següent, amb la *Fantasia KV 475*, concebuda per precedir la sonata. A la *Fantasia* s’alternen passatges ràpids i lents, llums i ombres, en un discurs ple de modulacions que difuminen la tonalitat de la peça. A la *Sonata*, Mozart desplega en el primer moviment un llenguatge pianístic de gran volada, amb un desenvolupament turbulent, ple de contrastos i silencis expectants. El lirisme desarmant de l’“Adagio” central és un oasi balsàmic abans de les noves agitacions del final.

Un detall mostra la importància que, tot i les seves proporcions modestes, Beethoven assignava a la *Sonata op. 90* (1814): per primer cop indica el caràcter dels dos moviments en alemany i no en l’italià tradicional. Si en “Amb vivesa i de dalt a baix amb sentiment i expressió” predomina el contrast entre diferents motius, entre una declamació seca i una dolçor més efusiva, “Per tocar no gaire ràpid i molt cantable” és un rondó encisador, el tema recurrent del qual impulsa el discurs sempre cap endavant fins a una conclusió de gran senzillesa. També en dos moviments (tot i que el segon és el doble de llarg), l’opus 111 (1821-22) tanca de forma magistral el cicle de trenta-dues sonates. El compositor hi planteja un nou procés dialèctic que, com en obres anteriors, com la *Simfonia núm. 5*, condueix de Do menor a Do major. Aquí, però, malgrat un primer temps tempestuós precedit d’una imperiosa introducció, no som testimonis d’una lluita titànica. L’èpica cedeix el pas en l’“Arietta” a una beatitud seràfica articulada en forma de tema i cinc variacions, progressivament més animades, fins que uns inefables trinats ens porten a la serenitat conclusiva. Poc després d’acabar-la, Beethoven va escriure al seu editor que el piano era un instrument insatisfactori. Ningú no ho diria.

Proper concert:

DIMECRES, 15 DE FEBRER DE 2017 – 20.30 h
Palau Piano — Sala de Concerts

Alexei Volodin, piano

F. Schubert: *Impromptus*, op. 142, D. 935
F. Chopin: *Ballade núm. 4*, op. 52
R. Schumann: *Estudis simfònics*, op. 13

Preus: 15, 25 i 35 euros

Xavier Cester, crític musical

